

BŁOGI (17) ai

Teksty nie oznaczają ó; prawdopodobnie o jasne (tak w błogo).

sg m N błogi (4). ◊ A błogi(e)go (1). ◊ f N błoga (1). ◊ A błoga (1). ◊ n N błogié (1). ◊ A błogi(e) (1). ◊ pl N m pers błodzy (7). ◊ A m pers błogi(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVIII w.

Szczęśliwy (17) : A toć nie są tacy błodzy, Jako o nich dzierzą mnodzy. BierRozm 7, 22.

Szereg: »szczęśliwy, błogi«: Tuś onę szczęśliwą dużę/ onę dużę błoga Połłał niewrotną drogą. KlonŻal B4v.

Przen: Obfity (1) : lecz komu pot z czoła Czeńty płynął w me cząfy/ błoga mu łtodała RybGęśli B4.

a. *Wyróżniony przez Boga, błogosławiony; beatus PolAnt (13) : OpecŻyw 161v; Błogi mążz który rozmyśla mądrze zacne rzeczy BudBib Eccli 14/20, Mal 3/15, Sap 2/16; Iesli bywacie łromoceni dla imienia Chriřtułowego/ błodzy (ście) BudNT 1.Petr 4/14, Matth 5/3, 4[5] [2 r.], 11/6, Rom 4/7, 8, Apoc 19/9.*

Szereg: »błóžen albo błogi«: Błóženś álbo Błogiś Simonie BudNT b7v.

Synonimy: szczęśny, szczęśliwy; a. chwalebny.

Cf BŁOGOSŁAWIONY, BŁOŻEN

ZZa